

นิทานธรรมะ การ์ตูน .....เรื่องหมอนวิเศษ

นำเสนอเมื่อ : 8 ก.ค. 2552

วันเข้าพรรษา นำนิทานธรรมะ การ์ตูน กฎแห่งกรรม มาให้อ่านกัน เพื่อส่งเสริมพุทธศาสนา

เรื่อง หมอนวิเศษ

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ในประเทศจีนมีชายชาวนาคนหนึ่ง ชื่อ "อาเงิน"
กำลังนั่งกินอาหารอยู่ในโรงเตี๊ยม ก็ได้มีพ่อค้าเรคนหนึ่งเข้ามาทักทายเขาว่า "พอหม่อม ทำมาหากินเป็นอย่างไรบ้าง"

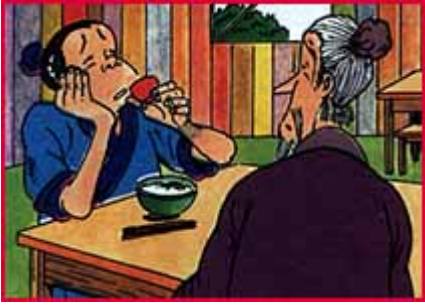

"ไม่ไหวเลยครับ ชีวิตของข้า अबจนล้นดี" อาเงินตอบอย่างเศร้าสร้อย

"เจ้าไม่พอใจในวิถีชีวิตของตนเองดอกหรือ?" พ่อเฒ่าสอบถาม

"จะให้ข้าพอใจได้อย่างไรในเมื่อข้าต้องทำงานหนักทั้งวัน

ถ้าข้าได้เป็นเศรษฐี ข้าจึงจะพอใจ" อาเงินกล่าว พ่อเฒ่านิ่งงันไม่พูดอะไร

ก่อนจากกันพ่อเฒ่าได้ยื่นห่อผ้าในมือให้อาเงิน และพูดขึ้นว่า

"พ่อหนุ่ม ข้าต้องเดินทางไปหมู่บ้านข้างเคียง พรุ่งนี้เช้าจึงจะกลับ
เจ้าจะเก็บรักษาหมอนใบนี้ไว้ให้ข้าได้หรือไม่? หมอนใบนี้หนุนนอนสบายดี เจ้าจะใช้หมอนใบนี้หนุนหัวในคืนนี้ก็ได้"

อาเงินรับคำจะเก็บรักษาหมอนไว้ให้ ทั้งสองจึงแยกทางกัน

ในคืนนั้น อาเงินใช้หมอนของพ่อเฒ่าหนุนนอน

เมื่ออาเงินตื่นขึ้นมาก็พบว่า มีแท่งเงิน แท่งทองเต็มไปหมด "รวยแล้ว ในที่สุดเราก็รวยสมใจนี่"
อาเงินตะโกนสุดเสียงด้วยความดีใจ

"ข้าจะสร้างคฤหาสน์หลังงาม ข้าจะซื้อทุกอย่างที่ข้าต้องการ"

อีกไม่นานคฤหาสน์ของเขาก็สร้างเสร็จ ตั้งตระหง่านอยู่บนยอดเขา อาเงินเป็นมหาเศรษฐีไปแล้ว เขาไม่ปรารถนาจะลדתัวลงไปเสวนากับคนจน ดังนั้นเขาจึงปิดคฤหาสน์อาศัยอยู่ในนั้นตามูล้ำพั่ง อยู่มาไม่นานอาเงินก็เบื่อหน่าย "ขาดอะไรไปสักอย่าง? ออรูแล้วสวนของชาววังเปลาั่นเอง" เขาจึงสั่งให้คนงานหาดอกไมหลากหลายสีสัน งดงามที่สุดเท่าที่จะหาได้ และไม่ใหญ่มาปลูกไว้ในสวน และซุดสระเลี้ยงปลา

แต่แล้ว อาเงินยังรู้สึกเจียบเหงาเปล่าเปลี่ยว

"จะต้องขาดอะไรไปสักอย่าง อ้อรูแล้ว บ้านหลังนี้เจียบเกินไป"

อาเงินจึงว่าจ้างนักดนตรี นักรำมาซบกล่อมให้ความบันเทิง แต่แล้วต่อมาไม่นาน อาเงินก็รู้สึกเบื่อกับการรอรำ เขาจึงไล่นักดนตรี นักรำออกจากบ้านไป อาเงินรู้สึกเหงาหงอยอย่างว่าง

"อ้อ...สิ่งที่ขาดต้องการคือ ภรรยาสักคน...ใช่แล้ว"

อาเงินส่งคนรับใช้ไปข่าวประกาศกลางหมู่บ้านว่า หญิงใดที่ยังเป็นโสดขอให้มาชุมนุมที่หน้าคฤหาสน์ของเขาในเช้าวันรุ่งขึ้น เพื่อให้เขาเลือกเป็นภรรยา แต่ไม่มีหญิงใดโผล่หน้ามาให้เห็นในเช้าวันถัดมา อาเงินรู้สึกแค้นเคืองจนเจียว

"เฮอะ ชาวนาโง่เง่า ข้าไม่เห็นจะต้องการเลย อยู่คนเดียวก็ได้"

อยู่มาวันหนึ่ง อาเงินตัดสินใจลงจากเขา อาเงินนั่งเกี้ยววงดงาม มีคนรับใช้สี่คนหาม มาดื้ออ้อ่าภูมิจานยิ่งนัก แต่อาเงินก็ต้องประหลาดใจ เมื่อผู้คนในหมู่บ้านไม่มีใครให้ความสนใจเขาเลย เมื่อเขาผ่านโรงเตี๊ยมเกา เขาได้ยินเสียงผู้คนทักทายกันสลับกับเสียงหัวเราะเป็นระยะ เขามองเห็น เพื่อนเก่าชดชาวตมรวมกัน แม้นคนเหล่านั้นจะยากไร้ แต่ก็มีความสุขยิ่ง

อาเงินหวนกลับมายังคฤหาสน์อ้างว้าง นั่งครุ่นคิดอยู่เป็นนาน เขากลายเป็นมหาเศรษฐีแล้ว แต่ก็ไม่มีความสุข ชีวิตแสนสบายแต่อ้างว้าง อาเงินอยากกลับไปเป็นชาวนาสามัญชนเดิม แล้วเขาก็เผลอกลับไป

เมื่ออาเงินล้มต่าขึ้นมาอีกครั้ง ก็พบว่าตนเองอยู่ในห้องเก่าซอมซ่อ

ทุกอย่างอยู่ในสภาพเดิม อาเงินเพิ่งรู้ว่าตัวเองฝันไป เขาวิ่งออกจากกระท่อม หัวเราะด้วยความยินดี อาเงินร้องทักทายชาวนาที่เดินผ่านบ้าน เหมือนกับเพื่อนรักที่หายหน้าไปนาน และพอถึงตอนสายของวันชายชราเจ้าของหมอนก็ได้มาหาอาเงิน "เป็นอย่างไรพ่อหนุ่ม เมื่อคืนหลับฝันดีหรือไม่"

อาเงินวิ่งกลับเข้าบ้าน หยิบเอาหมอนทองคำให้เรียบร้อย ยื่นคืนให้เจ้าของ "ขอบพระคุณท่านผู้เฒ่าเป็นอย่างมาก ที่ให้ยืมหมอนวิเศษใบนี้ ข้าเพิ่งได้บทเรียนล้ำค่าของชีวิต...ไม่มีสุขใดใหญ่หลวงเกินไปกว่า ความพึงพอใจในสิ่งที่ตนเองมีอยู่อีกแล้ว"

อาเงินหยิบจอบขึ้นพาดบ่า เดินผิวปากออกจากบ้าน มุ่งหน้าไปยังท้องนา พ่อเฒ่าอมยิ้ม และออกเดินทางต่อไป

